

605 4. Marts 1882: 3. Beh. af Lovf. om Till. t. L. om Gaandværks- og Fabrikdrift m. m. 606

Fire og Tredivte Møde.

Torsdagen den 4de Marts 1882 Kl. 11/2.

Protokollen for forraae Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Paa ærede Medlemmers Pladser er omdelt et **Ændringsforslag** til 3die Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 29de December 1857 om Gaandværks- og Fabrikdrift samt Handel og Beværtning m. m. Dette **Ændringsforslag** er ifkun stillet af et enkelt Medlem, det 12te kongevalgte Medlem (Rosenørn), medens der efter Forretningsordenen udføres 8 Forslagsstillere, men da Udvalget har tiltraadt Forslaget, er der Sntet til Sinder for, at det foretages og afgjøres.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 29de December 1857 om Gaandværks- og Fabrikdrift samt Handel og Beværtning m. m.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 585).

Der var til denne Behandling stillet følgende **Ændringsforslag**:

Af Udvalget:

2det Stykkes 1ste Punktum affattes saaledes:

„Bestyrelsen har derhos i hvert enkelt Tilfælde at træffe Bestemmelse om, hvilke Lokaler i den til Næringsbruget udfete Eiendom der dertil skal og maa benyttes.“

Af Emil Rosenørn, tiltraadt af Udvalget: Som sidste Stykke tilføies:

„Udøvelsen af den Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse ifølge denne Lov tilkommende Myndighed ordnes gennem den kommunale Vedtægt.“

De stillede **Ændringsforslag** fattes under Forhandling.

Ordføreren (Drenbøll): Det vil erindres, at ved Sagens 2den Behandling udtaltes der fra flere Sider, navnlig af den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Sesken), en Lov om Forstaaelsen af det 2det Stykke i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, idet han deri vilde læse en Antydning af, at den kommunale Bestyrelse skulde udpege de Eiendomme, hvori der fremtidig maatte drives Beværtningsnæring. Det er jo ikke Meningen, og jeg har i alt Fald for mit Vedkommende ikke kunnet finde nogen Banfelighed ved at forstaa Lovforslaget paa en anden Maade; men man skal jo være saa medgørlig som muligt, og Udvalget har derfor forsøgt en anden Redaktion, som findes i det af Udvalget stillede **Ændringsforslag**. Jeg skal aldeles henstille, om denne maatte være mere tilfredsstillende, og om det høie Thing maatte ville vedtage denne Redaktion. — Ved 2den Behandling gjorde min ærede Nabo, det ærede 4de kongevalgte Medlem (Fischer), en sproglig Bemærkning, som jeg glemte at svare paa, idet han udtalte, at naar der staar i Lovforslaget, at Bestyrelsen har i hvert enkelt Tilfælde at træffe Bestemmelse om, i hvilke Eiendomme Næringsbruget skal drives, og hvilke Lokaler i Eiendommen dertil skal og maa benyttes, saa skulde der staa „skulle“ istedetfor. Jeg sætter nu overordentlig Pris paa et korrekt Lovsprog og modtager med Erkjendtlighed enhver Rettelse i den Henseende af Feil, som jeg som Ordfører maatte have gjort mig skyldig i. Men jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg med velberaad Du har brugt Hjælpeverbet i Singularis paa dette Sted istedetfor i Pluralis. Det er ganske vist, at, naar Subjektet er i Plertal, saa skal Verbet ogsaa være i Plertal, men dersom man vil lægge Mærke til den Sprogbrug, som efterhaanden er kommen frem og navnlig ogsaa hos vore egne Forfattere, saa vil man se, at man i Reglen slet ikke binder sig strengt dertil; man ser nemlig saa oftere, navnlig hvor man vil pointere Noget, at et Hjælpeverbum bruges i Enfælttal, skjøndt Subjektet staar i Plertal, end omvendt. Jeg vil nu ikke tale om, at i mundtlige Udtalelser finder det jo omtrent altid Sted, det tror jeg, vi kan være enige om, — jeg tror ikke, at det ærede Medlem vilde sige, at vi „kunne“ være enige, jeg tror netop, at vi „kan“ være enige derom; skal vi være enige om det, skal vi gjøre det og